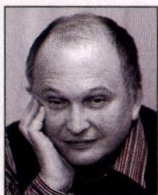

A mi Flórink

BUJÁK ATTILA

Bontják a pályát, az Albert-stadiont, pár nap, és nekilódulnak a dózerek. Nemrég Albert Flórián-emlékkiállítás is nyílt a Ráday utcában, a Ferencvárosi Helytörténeti Gyűjteményben. Polgármesterek, klubelnökök, barátok, rajongók, régi játszótársak köröztek, gaszuláltak, kezükben pogácsa. Az emlékek most szépek igazán, most, hogy eltűnt, könnyebb szeretni őt is. El lehet mondani megindult beszédekben, hogy úgy hozzátartozott a IX. kerülethez, mint Kosztolányi Üllői úti fái, hogy az egyetlen volt az utódok sorában, aki befért volna az aranycsapatba is. Hogy az a sérülés nemcsak a szalagokat tépte el, a szívét is kettétörte... Hogy nem szeretett edzeni, csak játszani... És csak sorjáznak, sorjáznak az ismert mítoszok.

A kiállítás erősen reprezentatív, a teremőr zöld-fehér asztalon zöld-fehér golyóstollat kínál, másfél órás Flóri-DVD-t zöldben, a három szoba néma, mint a kripta, a vetítőben csendesen forog a film. Egy megfáradt, minden porcikájában (és akkor már a szívében is) megtört, galambosz férfit látunk. Nem valakit, aki fölött „elszállt az idő”. Valakit, aki kiesett az idő-

ből. Egy másik kor kirakatembere volt, a napsütötte hatvanas éveké. Társaságát táncdalénekesek, színészek, hírlapírók, festők, hódolók és rajongók keresték, kislemez készült vele a rádióban, Rióba a Flamengo hívta, hogy eljöjjenek vizonlátogatásra a Fradi-Vasas-vegyes ellen játszani. A legendás '67-es év, az aranylabda, a végérvényes megdicsőülés mindenki-vel letétette a fegyvert.

Pedig a Flóri akkor volt jó igazán, amikor egy volt a tizenegy közül. Amikor még nem volt Császár, amikor a városban még csak rebesgették: „Van itt egy srác a Fradiban, hogy az mekkora spíler lesz, csak a fizikuma lenne jobb.” Gyanítom, a Flóri akkor volt igazi, amikor Száger Misi bácsi, az FTC legendás

tehetségvadása odaszólt neki a toborzó után: „Hétfőn lejöhetsz, kisfiam.”

Flóri (és a család) '45-ben rögtön a deklasszálódással kezdte, a hercegszántói molnár (kulák?) a háború után három évet ült. Albert erről fél-szavakban beszél, de leginkább hallgat. A dolog nem illett a képbe. Pedig tény, hogy ajánlatosabbnak látszott a környékről is elköltözni, fel Pestre, fel a gyárba, bárhova, de mivel nem volt a fővárosban lakhatási engedélyük, egy közeli községben húzták meg magukat. A hatvanas évek nagy klubjaiban számos tehetség focizott, akit a hanyatló vidék vetett ki magából.

Puskásék nemzedéke más volt, ők zömmel „pesti srácok”. A háború, az ostrom idején voltak kamaszok, egy szét-dúlt világban, ahol a foci az életet (a szó szoros értelmében az életben maradást) jelentette. A délutáni zsíros deszkát a fekete salakos grundon, ahová ki lehetett menekülni a bauxitbetonos szoba-konyhából. Puskásék sikersztórija minden szárnyaló dicsőséggel együtt vad, agresszív és zavaros történet volt, Doga órával, Farkas Mihálylyal, csempészárúval, száguldó őrnagysággal, kötelező parlamenti képviselőséggel, diplomáciával, nyomozással, a Guszti bácsi terrorjával, diszsidálással, akasztással, halálos végű krimivel. Sok mindent látunk most a fényben, sok mindent nem látunk a sötétben.

Albert a konszolidá-

MTI-fotók

ció, az újrendeződés (minta)gyermeke. Új távlatok és határok nyílnak. Ő az első magyar focisták egyike, aki saját Wartburggal járhat edzeni, esküvőjét a bazilikában tartja, ezek tolonganak a téren. Újságírónak készül, amire rajongó mentora, Hoffer Józsi bácsi (MTI) beszéli rá. A törekvő, példás életű, sikeres élsportoló szimbóluma, aki tudatosan készül a jövőre. Nem titkolja, hogy nem szeret edzeni, pláne futni, annál inkább imád játszani, és játék közben gyakran „alakít”. Kemény, de szabályos szerelések után kényeskedve a derekát fogja, a lelátóra függesztett panaszos tekintettel, miközben közönsége őrjöng: bántják Flórit, a mi Flórinkat. Az alberti „balerinadizájn”, a kifinomult elegancia ezen a szinten újdonság a hazai futballtörténelmében. Még fizikai értelemben is máshoz voltunk szokva. Az egy tömbből faragott, piknikus Öcsihez, a szívós Kockához, az elpusztíthatatlan Csikarhoz, a kifinomult Cucuhoz, a fölényes eleganciával irányító Nándihoz.

Albert tizennyolc évesen, a németeknek rúgott fantasztikus háromcseles szalomgóllal robban be a világfutballba, amikor még élt a remény, hogy '56 kivándorlási sokkja után újra mi jövünk, egálban lehetünk akár a németekkel is. A válogatottbeli góllövéstől a csehszlovákoknak rúgott szürke kis góllal búcsúzott '69-ben, és már közeledett a végzet. Játzott még húsz-húszonöt alkalommal, de árnyéka volt önmagának. Hetente kellett leszívni a térdét, mert vizesedett. A császárokkal nehéz barátkozni, tisztelői, kritikusai mondják: a Flórit nem lehetett „minden fenntartás nélkül csak szeretni”. Hódoló voltak, és haragosai, de a tudását mindenki elismerte.

Fénykorában Albert olyan volt, mint Houdini, a szabadulóművész, írta Hegyi Iván 2011-ben, megrendült hangú nekrolóiban. Lehetetlen helyzetek és kötések hálójába

Tróféák között

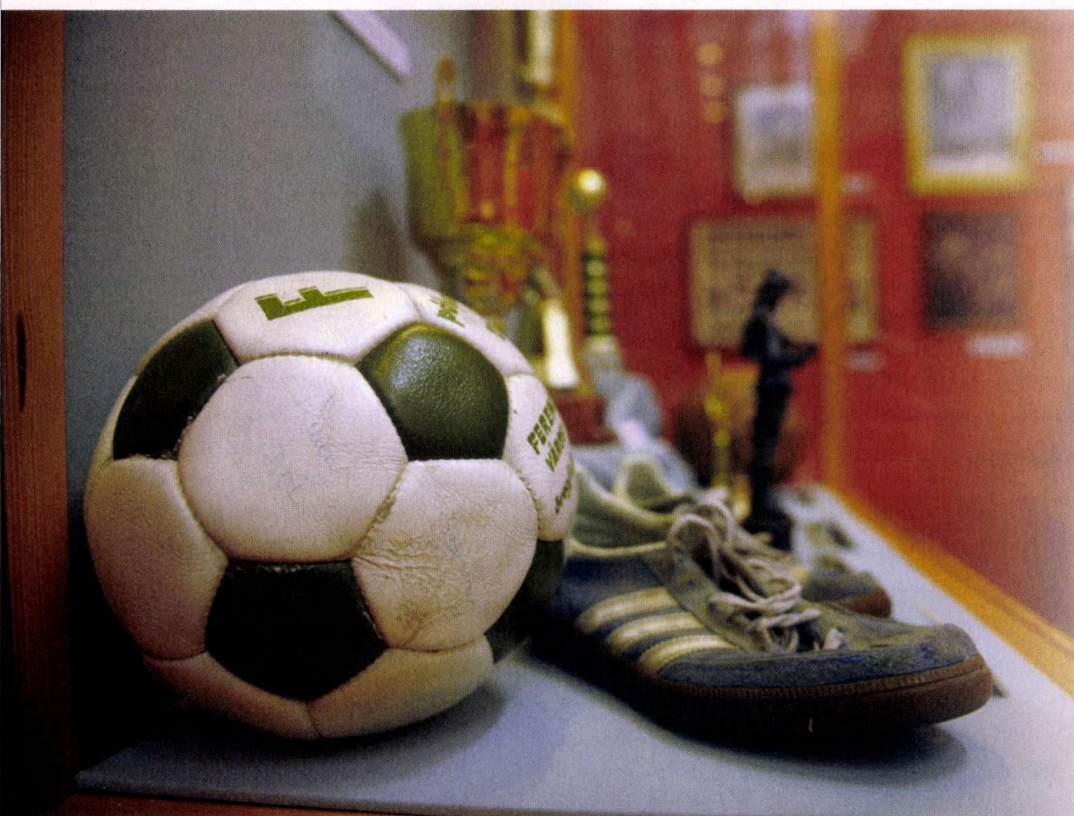

Esküvő a bazilikában

lavírozta magát, hogy elképesztő manőverek után látszólag könnyedén szabaduljon. Filmen fennmaradt két Albertszóló, elképesztő szalombok a '66-os magyar-brazilon – gyakran gondolom, hogy ezekért és csakis ezekért kapta meg az aranylabdát. Jól játszott máskor is, de ezt a harminc-harmincöt másodpercet sem múlhatja felül. Ha újranézem, ma is hiány-

Egy gól a sok közül

érzetem van, mint akkor: jaj, miért adta le, miért nem ment tovább? Miért nem balettozott a gólvonalig, ha úgy száguldott el mindenki

mellett és között, mint ha nem lenne gravitáció? De ez különbözteti meg a zsenit a műkedvelő rajongótól. Albert „pontosan érez-

te, tudta, hol a határ, hogy meddig mehet el”.

Az emlékkiállítás egyébként pontos és rendezett. Első csapatkép, oklevelek, érmek, búcsú, szülőház Hercegszántón, gyásznép az Óbudai köztemetőben. A sír mellett két hű társ, Gyula és Lajos könnyezik, háttérben a komor miniszterelnök.

Bontják a stadiont. Őszintén szólva rút kis pálya volt, egy hanyatló, lepusztult futballkultúra tárgyi rekvizituma. Maga a névadó, Flóri éles meccsen egy percet sem játszott benne. A Springer-féle falelátók karéjában kezdett, hogy aztán tizennégy éven át a Népstadion legyen a Fradi otthona. Most már ez sincs, győzött a mindent lebíró biznisz. Az új pályát kilencvenfokos szögben elforgatják, hogy nyerjenek egy pompás, „jól fejleszthető” telket. Fejlődni sok mindenben kellene. De ahhoz már kevés a kilencvenfokos fordulat. ■